

Ož.

Ož je kača, dolga kot grabljišče, in stane pod hišnim zidom, pod ognjiščem ali vsaj blizu hiše. Domačin ne stori nič hudega, je zanj največji prijatelj, varuje hišo nesrečo in igra z otroci.

Opoldne je vzela gospodinja južino iz peči, pustila naklončete jedi pri žarjavi. Ljudje so odšli na delo. Ož postere izpod ognjišča v peč in pop, kar mu je pripravila gospodinja. Zvečer pride gospodinja kuriti za večerjo, ož izleze iz peči in zgine počasi pod ognjiščem. Pri eni hiši so bili enkrat prišli vsi oči na njivo k ženjicam. To ne more biti nič dobrega, si mislijo ženjice in graščo domu. Res, kar zagledajo, kako je šorgal ogenj iz dimnika, katerega so po sreči še pogasili zamogle!

Skala je hiša na samoti ne daleč od potoka, ki teče po dolinici. Uro hoda ni bilo hiše na nobeno stran. Na vrtu blizu hiše je stala posamna od gromovja obdana skala, ki se je gotovo nekdanj privadila bila z hriba. Imeli so pa tudi pri hiši edinega sinka, ki je prosil vsaki popoldan kruha in potem šel, da nobeden ni vedel kam. Mater je zelo čudno doživljati to, posebno ker brez kruha se ni ganil nikoli od vogla hiše. Mati poveri to očetu in oba skleneta, gledat iti, kam da sin hodi. Gresta za njim in prideta do velike skale, ki je stala na vrtu. Tu ga vidita, kako je sedel na steh in drobil kos kruha, ga sam jedel in ga dajal tudi ožu v usta, ki mu je v roč zvit na kolenih ležal, glavo kviško drže. Oče priksčijo in oža ubijajo; sinček pa začne jokati in tožiti očetu: Zakaj ste ubili mojega tčka! Ni se dal potolažiti, hirati je jel in kmalo je tudi on umrl žalosti.

E